

ELENA HELL
ROBERT KRAUSE



SISI

TAJOMNÝ
PRÍSLUB

Ljndeni

Sisi 1

Tajomný príslub

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Elena Hell, Robert Krause
Sisi 1 – Tajomný príslub – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.


ALBATROS MEDIA



SISI

TAJOMNÝ
PRÍSLUB



SISI

TAJOMNÝ
PRÍSLUB

Ljndeni

Toto nie je skutočný príbeh cisárovnej Alžbety, toto je jedna z legiend o nej. Osoby, miesta a udalosti sú sčasti prevzaté z dejín, sčasti výrazne zmenené, sčasti úplne vymyslené.

PRVÁ ČASŤ

GRÓF RICHARD

„Na koho si pri tom myslela?“ Sisi civela na jemný porcelán s erbom svojej rodiny a nemohla uveriť tomu, že jej sestra práve položila túto otázku. Teraz, 13. augusta 1853, a tu, počas obeda veľkej rodiny bavorského vojvodu! V izbe s kozubom sa rozliehala živá vrava a štrnganie príborov. Hladní chlapci a dievčatá sa tisli okolo bohato prestretého stola. Iba mama Ludovika sa distingvovane rozprávala so svojím najstarším synom Louisom a Max, hlava rodiny, diskutoval s grófom Richardom, svojím obľúbeným chovateľom koní. Sluhovia prinášali džbány s vodou a studeným pivom. Cez otvorené okno stolovníkov oslepoval svetlý štrk a biele plachty člnov na Starnberskom jazere. Napriek poludňajšej horúčave v zámocnom parku poskytovali mohutné múry príjemný chládok.

Modré a biele kosoštvorce na tanieri s rybou začali pred Sisinými očami tancovať, kým horúčkovito premýšľala, ako by mohla svoju staršiu sestru ešte trochu naťahovať. Lebo jedno bolo isté: Nene sa nevzdá. Nie bez uspokojivej odpovede.

„Na koho si pri tom myslela?“ nedala pokoj a Sisi sa rýchlo napila vody, aby sa neopatrne neprezradila úškrnom. Nene vždy dostala to, čo chcela, a Sisi sa páčilo, že konečne raz aj ona mohla napínať jej zvedavosť.

Na rozdiel od Sisi vedela jej veľká sestra okoreniť aj obyčajnú konverzáciu originálnymi komentármi a so šarmantným úsmevom len

tak mimochodom vymámiť z ľudí ich tajomstvá. Cnosti vojvodkyne dostala do vienka. Aj pri umení ručných prác a zmysle pre to správne gesto v správny čas Boh na Nene nešetril. Pre Sisi už toho veľa nezostalo. So svojimi hustými vlnitými vlasmi, tmavými mandľovými očami a plnými perami síce v kráse za svojou sestrou v ničom nezaostávala, no v elegancii a dobrej výchove bola Nene nedostihnuteľná!

Sisi tieto myšlienky takmer s obdivom odsunula nabok. Niežeby jej kultivované vystupovanie nepripadalo dôležité, no to, čo sa od nej ako od vojvodkyne očakávalo, by radšej plnila s omnoho väčšou ľahkosťou. Rýchlo si schovala ruky pod stôl, ako keby niekto mohol vytušiť jej myšlienky. Špinavé nechty prezrádzali, že včera tajne pomáhala starému Wilhelmovi plieť burinu v kvetinových záhonoch pred zámkom.

Sisi venovala šibalský úsmev sestre, ktorá vyzývavo naklonila hlavu. Presne vedela, na čo sa Nene pýta, a keď sa ich pohľady stretli, už si nemohla odpustiť potmehúdsky úškrn. Myšlienka na to, čo sa predtým stalo, bola jednoducho neslýchaná.

Bolo to jedno z tých nudných predpoludní, počas ktorých sa Sisi mala vo svojej izbe venovať štúdiu literatúry. Rovnako ako z izby s kozubom aj okná z jej izby smerovali k jazeru, no z postele mohla vidieť iba korunu mohutného gaštana, ktorý v lete poskytoval príjemný tieň. Hoci v záhrade ešte panovala ranná sviežosť, očakával sa horúci deň. Vonku bzučal hmyz a zdola počula, ako sa matka zase háda s otcom. A ako on znova hromží, že sa zaňho teda nemala vydať. S povzdychom zaplesla knihu a v duchu si prisahala, že nikdy nevstúpi do manželského zväzku, keď jej srdce nepovie áno. Hádky rodičov ju vyčerpávali. Hoci jej matkina hašterivá povaha dávala zabráť a otca nadovšetko milovala, uvedomovala si, že jeho ľahkomyselnosť podrobuje rodinu skúškam. Skutočne sa rád zabával a popri jej siedmich súrodencoch splodil

tucet nemanželských detí. Už v pätnástich rozumela tomu, že u ženy to môže vyvolať poriadnu zatrpknutosť.

Navyše Ludovika ako bavorská princezná uzavrela manželstvo s Maxom pod svoju spoločenskú úroveň, zatiaľ čo jej sestra sa vydala do domu Habsburgovcov a vďaka šťastnej náhode sa z nej medzičasom stala matka cisára. Ludovika to prijímala iba ťažko a dávala to často a hlasno najavo. Kým jej sestra ťahala za nitky svetovej politiky medzi drahocennými tapetami viedenského Hofburgu, Ludoviku zamestnávala predovšetkým jedna myšlienka: jej deti musia získať lepšiu partiu ako ona. Lebo otec Max je iba jednoduchý vojvoda. A to ani nie *celého* Bavorska, ale iba *v* Bavorsku!

Sisi vrhla ponad dlhý prestretý stôl pohľad na svojich rodičov. Stále videla vo vzduchu iskry z ich hádky.

„No tak, povedz,“ vyzvedala Nene ďalej a odviedla Sisine myšlienky od rodičovskej hádky späť k raňajšiemu zážitku. Cítila, ako jej očerveneli líca.

Gróf Richard sedel križom oproti nej a Sisi len ťažko dokázala odvrátiť od neho zrak. Gróf pricestoval neskoro predpoludním kvôli predaju koní a ich otec ho bez okolkov pozval na obed. *S prázdnyimi bruchami sa nedajú robiť obchody*, vyhlásil a sprisahanecky žmurkol na Sisi. Jej záujem nielen o kone, ale aj o ich chovateľa, mu neunikol.

Richard bol v Possenhofene už viackrát. Jeho urastenú postavu často pozorovala. Pod bielou ľanovou košeľou sa mu črtali prácou zocelené svaly a opálená tvár vypovedala o čase, ktorý ako chovateľ koní trávil na čerstvom vzduchu.

Musela sa usmiať. Veľavravne presúvala pohľad medzi grófom a svojou sestrou, ktorá len s veľkou námahou potlačila výkrik, keď pochopila.

„A ty? Už si *to* vyskúšala?“ s úškrnom dobiedzala Sisi. Vždy ju potešilo, keď Nene niečo vyviedlo z miery. Bola pre ňu v tých okamihoch najkrajšou ženou na svete. Keď na moment zabudla na svoj postoj a vznešenosť, uvoľnila miesto veselej, dobrosrdečnej bytosti, ktorá bola inak príliš plachá na to, aby sa ukázala.

No skôr ako Nene mohla odpovedať, niesol sa krížom ponad stôl hlas ich matky: „Čo či vyskúšala, Sisi?“

Sestry sa od seba rýchlo odvrátili.

„No... pstruha,“ vyjachtala Sisi čo najnevinnejšie a ukázala na Nenin tanier.

A naozaj: jej sestra sa jedla ešte vôbec nedotkla. Nene bola dosť duchapritomná, aby sa okamžite začala venovať svojmu obedu. Špeciálnym nožom šikovne vykostila rybu, elegantne si napichla kúsok na vidličku a vložila si ho do úst. S veľkým pôžitkom prikývla.

„Aj moja ryba chutí vynikajúco!“ potvrdila Sisi a pozrela sa na všetkých pri stole. Pohľad jej znova padol na grófa Richarda. Ten muž sa jej páčil. A presne preto naňho myslela, keď ju pri *tom* jej sestra prichytila. Keď zažila prvýkrát vrchol! A áno, bolo to naozaj neslýchané.

Len nedávno začala spoznávať svoje telo. Viac-menej náhodne v jeden večer, keď jej jemná látka nočnej košele skĺzla medzi nohy, ju prvýkrát zachvátil ten elektrizujúci pocit. Prstami ho nasledovala. Isteže o tom s nikým nehovorila, lebo nešlo o vec, o ktorej by sa debatovalo pri čaji. Alebo v kostole. Alebo na prechádzke. Alebo na rybačke. Alebo pri jazdení. Alebo pri jedení. Keď sa dotýkala sama seba medzi nohami, pripadalo jej to ako sladký prísľub. Keď predtým zaplesla v posteli knihu, rozhodla sa, že to bude ďalej skúmať. A bolo to úžasné! Oplátilo sa!

Bohužiaľ, práve v tom okamihu, keď sa jej telom šírilo teplo ako vlna a nechtiac od rozkoše zavzdychala, vpadla do jej izby

sestra. Nene prenikavo vykričala, lebo zbadala, ako Sisi polonahá leží v perinách. Starý Wilhelm, ktorý sa práve vliekol po chodbe, aby servíroval popoludňajšie koláče, od ľaku pustil striebornú tácku. Nenin výkrik a rinčiaci riad narobili dokonca dosť hluku na to, aby prerušili hádku Maxa a Ludoviky.

Nene očividne veľmi dobre vedela, pri čom sestru prichytila, a rýchlo zavrela dvere. Na základe toho Sisi predpokladala, že jej sestra už mala skúsenosť s tým, čo ona dnes zažila prvýkrát.

Sisi cítila, ako jej líca pulzujú od horúčavy, a vedela, že zrejme opäť očervenela. Hlúpy návyk, ktorý jednoducho nedokázala ovládať. „A ty?“ zašepkala sestre.

„Áno, už som pstruha niekoľkokrát vyskúšala.“ Nene podčiarkla svoju odpoveď povzneseným prikývnutím a vložila si do úst ďalší kúsok ryby. „Chutia fantasticky. Vždy.“

Sisi to zaskočilo. Je jej sestra v týchto veciach oveľa skúsenejšia, než predpokladala? Čo o tom ešte vie? Zahryzla si do spodnej pery. Nenin povýšenecký úškrn jej prezradil, že ju baví nechať mladšiu sestru tápať v neistote. A bolo jej jasné aj to, že ona má pravdu vždy napísanú v tvári.

„Si pre mňa ako otvorená kniha, Sisi,“ hovorievala Nene, keď jej chcela naservírovať nejaké klamstvo. Sisi musela často zaloviť vo svojej fantázii, aby zatajila nedovolené výlety do dediny či do lesov. Keď sa chcela vyhnúť štúdiu, lebo vonku sa tak pekne ligotalo slnko na hladine Starnberského jazera, bolo omnoho príjemnejšie ovlažiť si nahú kožu chladnou vodou, ako sa v tej horúčave potiť v úzkych šatách. Niekedy mala pocit, že aristokratický život vymysleli iba preto, aby svetu ukradli živosť. Jej sa rozhodne nepáčilo, že monarchovia, vojvodovia a grófi sa utiekajú ku komplikovaným rituálom, ktoré ich oddeľujú od jednoduchého ľudu, a musia ukazovať svoju údajnú nadradenosť. Aver-

ziu voči etikete asi zdedila po otcovi, ktorý tiež kašľal na také povrchnosti a ceremónie.

Sisi sa znova obrátila k Nene. „A na koho pri *tom* myslíš ty?“ spýtala sa a odložila nabok vidličku. Netrpezlivo sa mrvila na stolíčke. Takmer nedokázala krotiť svoju zvedavosť.

Nene noblesne mlčala a nechystala sa odpovedať, ale na základe jej výrazu Sisi nepochybovala o tom, že musí ísť o mimoriadne špeciálnu osobu. Nie prvý raz si želala, aby dokázala čítať Nenine myšlienky tak dobre, ako to vie jej sestra. No Nene si vedela omnoho šikovnejšie nechať svoje tajomstvá pre seba a ničím sa nepreznadiť.

Sisi vzdychla a zaškúlila naspäť k Richardovi, ktorý na ňu hľadel takmer bez ostychu a opäť jej vohnal rumenec na líca.

ZA RAKÚSKO

František hľadel na bojové pole na severnej uhorskej nížine, len pár kilometrov južne od mesta Debrecín. Míhotalo sa v popoludňajšej pálave. Jeho pohľad kĺzal po bojujúcich vojakoch a takmer sa mu zdalo, že prašný vzduch chutí po krvi padlých. Kôň pod ním poskakoval, no on mu pritiahol uzdu a prinútil ho, aby zostal pokojne stáť na vyvýšenine. Od krvavej bitky ho oddeľoval iba strmý svah.

Pri myšlienke na to, že jeho krajanovia zomierajú v boji proti Uhorsku, v ňom vzkypela obrovská zlosť a jeho ruka pevnejšie zovrela rukoväť šable zastoknutej za opaskom uniformy. Nepadlo mu ľahko stáť ako hlavný veliteľ bokom. Bol mladý a získal vynikajúce vojenské vzdelanie. Nechýbala mu ani sila, ani šikovnosť pri narábaní so zbraňou. A teraz práve on nesmie zasiahnuť do bojov?

Nebol si istý, či sa rozhodol správne, že bude sám veliť tomuto regimentu. Regimentu, ktorý má potlačiť posledné dozvuky povstání, čo vypukli na uhorskom území proti korune.

Veľká armáda bez strategického vedenia by bola stratená bez ohľadu na úlohu, ktorú má splniť. František to vedel a pri tejto myšlienke uvoľnil zovretie šable. Ako rakúsky cisár a vojenský veliteľ má povinnosť stáť bokom a iba sledovať dianie. Väčšina kráľov a cisárov v Európe ešte nikdy nevidela bojové pole na vlastné oči, nieto že by sa doň vrhla. Necítili kovovú chuť cudzej krvi.

Nepočuli výkriky od bolesti, keď sa bajonety nemilosrdne zavrtávali do ľudských tiel, ani strely z pušiek. Nevideli škaredé krátery po delových guľiach, ktoré roztrhali zem. Vojna bola pre nich iba slovo na papieri.

„Tí Uhri bojujú ako zmyslov zbavení,“ prerušil jeho myšlienkové pochody gróf Grünne.

„A to kvôli parlamentu,“ doplnil František pohrdavo a nemohol tomu uveriť. Uhri sú jednoznačne v menšine, a predsa sa držia statočne. Rakúšania naproti tomu padajú jeden za druhým. Ich armáda sa rúca, zatiaľ čo rebelská korunná krajina bojuje, akoby zajtra už nemalo vyjsť slnko. A to všetko len pre samostatne volenú vládu?

„Čo by na tom bolo také zlé, keby si urobil tento ústupok?“

František postrehol krátke zaváhanie, ktoré predchádzalo otázke, a z priateľových bledých pier čítal, že len s námahou krotí svoj temperament. Vedel, že Grünne jeho nemilosrdný postup odsudzuje. Jeho priateľ nechápal, že ak človek podá prst, mohol by prísť o celú ruku. Napriek odlišným názorom si František veľmi vážil rozvážnosť svojho spoločníka, ktorého mal vždy rád po svojom boku.

František nezastával svoj úrad príliš dlho. Dvaja muži sa v jeho prospech vzdali trónu a uvedomoval si, že doňho všetci vkladajú veľké nádeje. Počas revolúcií, ktoré v rokoch 1848 a 1849 otriasali celou Európou, sa Rakúsko iba vďaka tvrdej ruke armády nerozpadlo na tisíc kúskov. Aj on bojoval proti povstalcom a potláčal vzbury, ktoré vypukli po hladomore vo všetkých častiach krajiny. V boji múdro používal svoje vojenské nadanie a preukázal zodpovednosť a schopnosť veliť veľkým oddielom. Nástupom na trón zároveň splnil posledné dlhoročné želanie svojej matky.

Pri tejto myšlienke sa František zachmúril a takmer cítil, ako sa ho zmocnila temná aura. Arcivojvodkyni Žofii sa podarilo nie-

len presvedčiť jeho otca Františka Karola o tom, že mladý cisár by mohol vyriešiť napätie v spoločnosti, ale získala na svoju stranu aj manželku úradujúceho cisára Ferdinanda. Tá spracovávala svojho muža tak dlho, kým sa nepodvolil.

Keď napokon padlo rozhodnutie o jeho vláde, František sa povercal. Tak veľmi sa bál zodpovednosti, ktorá teraz ležala na jeho pleciah.

„Prečo by som im mal povoliť parlament?“ spýtal sa a ostro sa zahľadel na Grünneho. „Majú cisára!“

„Ktorého bude ľud milovať aj pre jeho predvídavosť a dobrotu...“ dodal gróf opatrne.

Hoci František len nedávno oslávil dvadsiatku, jemné vrásky na jeho inak súmernom čele vypovedali o ťarče, ktorú niesol počas svojho života. Ešte skôr ako nastúpil na trón, vojenská výchova nasadila korunu drilu z detstva. Medzi namáhavými pochodmi a niekoľkohodinovými cvičeniami spoznal o štyri roky staršieho Grünneho, ktorý ako jediný syn slávneho generála, tajného radcu a pokladníka tiež získal špičkové vzdelanie. Grünne bol pri tom, keď sedemročný František pri jednom cvičnom útoku narazil na svoju fyzickú a emocionálnu hranicu a zrútil sa pred ohnivou stenou. On ho našiel a odtiahol cez plamene do bezpečia, hoci mal každý z nich zvládnuť svoju úlohu sám. Obaja chlapci boli za svoju neposlušnosť tak tvrdo potrestaní, že si z toho určite vzali ponaučenie. Vtedy sa z nich stali priatelia.

František pokrútil hlavou. Neustále sa strácal v spleti myšlienok, ktoré nikam nevedli. Jeho detstvo sa dávno skončilo a nesmel dovoliť svojej duši, aby sa vyhýbala krutému pohľadu na bojové pole.

Zrak mu padol na jedného mladého vojaka, ktorý už nevládal udržať zbraň. Na roztrasených nohách sa pokúšal zdvihnúť pušku a namieriť, no nedarilo sa mu to. František to takmer nemohol

vydržať. Pomôcť tomu chlapcovi by bola preňho hračka. Podoprel by ho a odviezol do bezpečia. Bojoval so sebou. So svojou rolou cisára. Videl Grünneho bdelé oči, jeho stoický postoj. František prerývane dýchal. Potom padol výstrel a chlapcovi vypadla zbraň. Mŕtve telo klesalo ako v spomalenom zábere, natiahlo sa vedľa ostatných na zemi nasiaknutej krvou.

František mal ústa celkom vysušené. Prach vyhral, horúčava zvíťazila. Mladý cisár stál ešte chvíľku nehybne na okraji vyvýšeniny. Potom vytiahol šablú a ostrohami bodol koňa do slabín. Kopytá bieleho žrebca sa zaborili do červenej zeme a drvili suchú trávu, ktorá sa pod silným augustovým slnkom premenila na žlté seno. Ešte počul Grünneho volať svoje meno, no nič ho už nemohlo zadržať. Žiadna sila na svete by mu nezabránila rozohnať sa svojou čepelou. Uhri bažia po krvi, nie on. Tak ju dostanú.

František smeroval do spleti bojujúcich. Doliehali k nemu výkriky. Vzduch pretínali výstrely. V ušiach mu zunelo rinčanie šablí, jeho však premkol oslobodzujúci, hrejivý pocit. Konečne sa tá cisárska zdržanlivosť porúčala. Jeho energickosť dodatočne povzbudila rýchlosť, ktorú naberal jeho kôň dolu svahom.

UHORSKÁ POŠTA

Tie dva kone, ktoré chcel gróf Richard predať jej otcovi, vyzerali skutočne skvele. Jeden bol čierny, druhý biely, pod srstou im pulzovali výrazné žily anglických plnokrvníkov.

„Čo za mrciny si mi to dnes priviedol?“ Max pristúpil ku koňom a Sisi videla, že sa snaží potláčať údiv, aby nevyhnal cenu do výšav. Nebolo to prvýkrát, čo sledovala otcove obchody s grófom.

Richard pevne držal zvieratá za uzdy. „Oba majú v kohútiku výšku meter sedemdesiat. Otec anglický plnokrvník. Matka trakénsky kôň,“ vyhlásil hrdo.

Max iba pochybovačne kyvkal hlavou sem a tam. „Čo stojí tento špás?“ začal zjednávať. „Dúfam, že menej ako minule.“

„Nuž... sú to tie najlepšie kone, aké mám.“ Richard prižmúril oči, akoby tak mohol Maxa lepšie odhadnúť. No ten si nedal nazrieť do karát.

Sisi sa usadila v stajni tak, aby mala dobrý výhľad na oboch mužov. Zovrela dva vlašské orechy a ich škrupina pod silným stiskom jej päste s pukotom povolila.

Vedľa nej sedel Heinrich a venoval jej obdivný pohľad. Sisi si želala, aby mohla na chovateľa koní urobiť dojem rovnako ľahko ako na mladého paholka, s ktorým v podstate vyrástla. S úškrnom pozorovala, ako Heinrich bojuje so svojím orechom. Bez slova mu natrčila ruku. Keď hneď nezareagoval, vyzývavo pokyvkala prstami. „Daj ho sem.“

Zahanbený Heinrich jej podal orech a vyhol sa Sisinmu pohľadu, keď sa ich ruky letmo dotkli.

Sisi strávila prakticky polovicu detstva v stajni, dokonale poznala Heinricha a adekvátne tomu si boli blízki. Aspoň to tak bývalo. Do toho bozku. Odvtedy už nebol ich kontakt taký ne-nútený. Pritom tú intímnu chvíľu neinicioval Heinrich. Sisi mu prikázala, aby ju pobozkal, a on sa musel podvoliť. Domnievala sa, že sa mu to páčilo, ale nevedela to s určitosťou, keďže mu tiež prikázala, aby o tom bozku s nikým vrátane nej nehovoril. Nepatrilo sa, aby sa vojvodkyňa bozkávala s obyčajným paholkom. Vlastne sa vôbec nepatrilo, aby sa s niekým bozkávala. No nemohla odolať zvedavosti, aký je to pocit. Už to sem-tam videla, i keď nie u svojich rodičoch, ale u iných dospelých. Lenže s Heinrichom toho veľa nezistila, lebo iba nakrátko pritisli k sebe pery v tmavom kúte za sedlami. A keby nešlo o zakázanú vec, pobozkať muža by bolo pre ňu rovnako vzrušujúce, ako pobozkať bochník chleba. Bolo by to s grófom Richardom iné?

Sisi vrhla túžobný pohľad na grófa, ktorý sa všemožne snažil dohodnúť s jej otcom dobrú cenu.

„Oba práve mali tri roky, pokojne znášajú podkúvanie a len nedávno sa na nich začalo jazdiť,“ opisoval kone Richard.

Max sústredeným pohľadom skúmal nádherné žrebce a oči-vidne sa mu páčilo, čo videl. Mocnou rukou fascinovane prešiel po lesklej vyčesanej srsti a Richard mohol nakrátko opätovať Sisi pohľad. Usmiala sa, na chvíľku to dokonca zabudla pred Heinrichom skrývať. Ako veľmi závidela svojmu otcovi! Samozrejme, nie obchodný rozhovor, ale to, že mohol stáť tak blízko grófa bez toho, aby porušil etiketu.

Keď sa Max otočil a dal Heinrichovi dohodnuté znamenie, aby kone vyskúšal, Sisi pozbierala odvalu a schytila svojho kamaráta za rukáv.